

Valutaanarki, vi for Tiden lever under, viser der sig rundt omkring Foreteelser, som har Adresse til mange forskellige konkrete Forhold, saaledes at navnlig store Virksomheder Gang paa Gang kommer i den Situation at staa overfor ganske uløselige Problemer. Derfor nytter det ikke ret vel at give sig til at tale om Arbejdsløn eller om enkelte andre Foreteelser, f. Eks. høje Direktørlønninger og lignende. Det hjælper ikke i denne Forbindelse. Vi staaar ofte overfor saadanne Forhold, at selv om begge Dele forsvandt og meget mere til, vilde vi alligevel ligge under. Og her er det jo ganske utvivlsomt, at det Vareudbud, der finder Sted, i stor Udstrækning har til Hensigt at svække, tærlægge store Dele af vor Industri, for at man bagefter kan bestemme Priserne alene. Det er for øvrigt ikke alene et internationalt Fænomen; det samme finder Sted i ikke ringe Udstrækning indenfor Landets Grænser, naar den ene Industri eller den ene Virksomhed paa bestemte Omraader søger at konkurrere den anden ud for bagefter at kunne bestemme Priserne alene. Midt i alle disse Vanskeligheder er det alligevel en lille Opmuntring, at vi kan samles om et Forslag som dette, og paa mit Partis Vegne skal jeg endnu en Gang anbefale det høje Ting at vedtage det.

Formanden: Betegnelsen „Højre“ om et Parti her i Tinget er ikke korrekt, men det ærede Medlem tænkte naturligvis paa det konservative Folkeparti.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stævning): Det ærede 14de landstingsvalgte Medlem (Tvede) gjorde en Bemærkning om, at i den forholdsvis lange Tid, der hengik med Behandlingen af denne Sag, kunde man jo passende have ventet, at Ministeriet havde fremsat andre Forslag som Led i Bestræbelserne for at imødegaa Krisen. Denne Forventning har det ærede Medlem ikke været berettiget til at have, for jeg har ved Sagens første Behandling her i Tinget udtrykkelig sagt, at vi maa først have denne Lov vedtaget og have undersøgt, hvor meget der kan komme ud af den, før der kan være Tale om at gaa til andre Foranstaltninger, om hvis Nødvendighed vi ikke paa dette Tidspunkt kan vide noget.

Samme ærede Medlem fremsatte i sin Anbefalingstale for det af de konservative Medlemmer stillede Forslag nogle spøgefulde Betragtninger af vejteknisk Art, idet han talte om, at man i visse Tilfælde maatte

lægge Vejene om eller gaa andre Veje. Jeg synes, at det ærede Medlem burde holde det Afsnit af sin Tale for det konservative Partis Medlemmer, thi det er dem, der har Brug for Forstaaelsen af, at en bestemt Vej ikke altid lader sig befare, men at det kan være nødvendigt for dem under Hensyn til de faktiske Forhold her i Landet at omlægge en Vej, som de nu anser for at være den rigtige; selv „Toldbodvejen“ kan jo af den ene eller den anden Grund blive ufarbar, og det er den utvivlsomt foreløbig her i Landet. Det forekommer mig derfor, at det unægtelig er det ærede Medlem og hans Parti, der trænger til Forstaaelse af nye Opfattelser med Hensyn til Vejes Anlæggelse, mere end vi andre. Jeg for mit Vedkommende har i hvert Fald ikke været i Tvivl om, at det har været nødvendigt baade at gaa Omveje og eventuelt at anlægge nye Veje for at komme frem, hvis man vilde noget. De Forsøg, jeg har gjort i saa Henseende, har imidlertid stadig mødt den Hindring, som den konservative Stædighed med Hensyn til Ønsket om at befare en anden bestemt Vej har betydet.

De Ændringsforslag, der nu foreligger fra de to konservative Medlemmer, har jo allerede været offentlig omtalt, og jeg skal ikke opholde mig længe derved, men vil dog gøre et Par Bemærkninger om dem. Jeg vil da gerne for det første sige, at der er ingen Tvivl om, at hvis de blev gennemført, kunde der jo nok komme en eller anden Virksomhed, og navnlig forskellige Smaavirksomheder, som har vanskeligt ved at klare sig paa Grund af deres Lidenhed og Tidens øvrige Vanskeligheder, og paavise, at det var naturligt at stoppe for Tilførselen af Varer, som konkurrerede med dem. De vilde maaske ogsaa kunne paavise — det tvivler jeg ikke om —, at her vilde der kunne beskæftiges een og der maaske tre Arbejdere mere end i Forvejen, men nogen virkelig storstilet Forøgelse af Beskæftigelsesgraden tror jeg ikke, man skal foregøgle sig, thi de store og vidtgaaende Toldforanstaltninger, der saa vilde være nødvendige, dem vil ingen ansvarlig Regering i Danmark vove at gennemføre. Der kan være Tale om paa isolerede og begrænsede Omraader at gennemføre den Slags Foranstaltninger, og i saa Henseende har jeg aldrig lagt Skjul paa, at jeg anser det for lige saa uforstandigt, naar man fra anden Side hævder, at man overhovedet ikke bør betræde den Vej; men jeg tror unægtelig, det er ganske utænkeligt, at man som eneste Middel til Hævdelse og Forøgelse af de industrielle Virksomheders Produktion skulde kunne